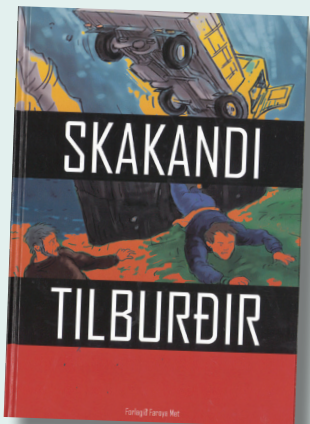

SKOTIN

gjøgnum kroppin av brotsmonnum

2009: – Vit høvdu ikki koyrt meira enn 20-30 metrar, nú hoyra vit seks skot, og eg varnist, at eg verði raktur í bakið

Við loyvi frá forlagnum Føroya
Met úr bókini »Skakandi
tilburðir VI«, 2011, sum fæst í
bókahandlum kring landið.

Hin 28. februar í 2009 var ein sörvingur fyri einari skelkandi hending á Nørrebro. Hann var stak heppin at sleppa livandi burtur úr álopinum.

Jens Petur Weihe og vinmapur hansara, Søren, høvdu gjørt av at fara á eina konsert á Nørrebro. Eftir konsertina var ætlanin at fara ein túr í býin á eitt pláss, sum lá nærhendis.

Um kvöldið kom vinmaðurin eftir Jens Peturi. Hann ivaðist í at fara, men teir hildu, at tá ið klokkan var ikki meira enn átta, so skuldi ikki verið so vandafult, og tí fóru teir. Jens Petur sat við GPS'aranum í hondini og stillaði hann inn, har teir skuldi fara til. GPS-arin vísti, at teir skuldu koyra inn á Blågårdsplads. Bara navn-ið fekk tankarnar í gongd, tí hetta er eitt tiltikið stað, har tann sonevndi Blågårdshandlingur heldur til. Koyrt varð gjøgnum gøtuna og víðari til eina aðra gøtu, har teir steðgaðu á fyrri at finna eitt parkeringspláss. Jens Petur sum sat við GPS'aranum, hevði ongantíð verið har áður.

Við eitt koma tveir menn súkklandi aftan fyri teir. Ein steðgar á við síðuna av bilinum, meðan hin súkkklar eitt pretti fram um bilin, steðgar á

og hyggur at teimum. Jens Petur leggur merki til atburð teirra og skilir, at okkurt ófrættakent er í væntu. Hann biður tí Søren skunda sær at koyra. Hann so ger og setur ferð á. Ikki hvdu teir koyrt meira enn 20-30 metrar, nú hoyra teir seks skot, og Jens Petur varnast, at hann er raktur í ryggjin. Hann gjørdist beinanvegin greiður yvir, at har var heilt galið, tí trýstið á ryggjin var so fast. hann hugdi fyrst niður á búkin, men har var einki at síggja. Síðani tók hann hondina afturum, og kundi hann tá stingja fingurin inn í eitt hol ov-arliga á bakinum. Tá gjørdist hann greiður yvir, at tað stóð ikki væl til.

Tað fyrsta hann hugsað um var, hvussu mamman, pápin og famijan annars mundi far at taka tað, tá tey fingur hetta at vita.

Jens Petur merkti kortini, at hann kundi flyta beinini. Tað gav honum mót, og hann segði við seg sjávan. So er ryggurin ikki skaddur. Hjartað hava teir ikki rakt, tí so hevði eg verið deyður Heldur ikki høvdið, tí so hevði eg eisini verið deyður. Vinmaðurin, Søren, var ikki greiður yvir, hvat var hent. Jens Petur bað hann koyra so

skjótt, hann kudi til Ríkissjúkrahúsið. Men tað gingu bara tveir minuttir, so kendi Jens Petur, at hann viknaði. Søren gjørdi skjótt av. Fyri at koma gjøgnum ferðsluna, varð hann í støðum noyddur at koyra upp á gongubreytina. Men Søren visti ikki hvønn veg, hann skuldi koyra. Jens Petur visti, at á Tagensvej skuldi teir koyra til høggru. Men tá var hann so fjarur, at hann hómaði bara skeltið. Hann bað vinmannin snara til høggru, og hevði tá næstan mist vitið. Tað seinasta, hann minnst, meðan teir kyordu, var Ríkissjúkrahúsið. Har var hann settur í koyristól og síðani lagdur á eitt borð.

Øll klæðini vórðu klipt av kroppinum. Í brot-um hoyrði hann lækarnar tosa um, at skaðin var álvarsamur, at hann mátti fáa blóð, og at ein serlækni mátti koma. Nálir vóru settar í hann, og síðani varð hann lagdur í narkosu. Jens Petur føldi nú ótta á sær. Tað kendist, sum at hetta fór at verða hansara seinasta stund. Hann mintist, at hann spurdi narkosusjúkrarøktarfrøðingin: Klári hett hetta?

– Tú ert í góðum hondum, svaraði hon.